

Arrest

nr. 193 385 van 9 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), betekend dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. De motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: S. (...)

voornaam: S. (...)

geboortedatum: (...)1989

geboorteplaats: <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft haar verblijf op het huidige adres niet doorgegeven de stad Antwerpen.

Betrokkene heeft tot op heden geen poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na haar komst niet gemeld te hebben bij de Belgische autoriteiten en geen poging ondernam haar verblijf te regulariseren, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder geldige documenten. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene verklaart tijdens het verhoor door PZ Antwerpen op 26.09.2017 dat ze reeds vijf maanden in België verblijft. Zij heeft zich echter niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden en gaf haar verblijf op het huidige adres niet door aan de Stad Antwerpen. Zij ondernam tot op heden ook geen enkele poging om haar verblijf in België te regulariseren. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

*Betrokkene heeft haar verblijf op het huidige adres niet doorgegeven de stad Antwerpen.
Betrokkene heeft tot op heden geen poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.
Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.
Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.
In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C.(...), K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Antwerpen, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzeel (127bis), de betrokkene, S., S. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkerzeel (127bis) vanaf 26.09.2017.
Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid
C. (...), K, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (1), (3)
Brussel, 26.09.2017'*

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van de vordering op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij een "nietigverklaring" van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na "vernietiging" van het bestreden bevel zou de verwerende partij immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoekster, vermits ze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

2.2. Er kan – zoals de Raad tot treurnis toe dient te herhalen – verzoekster geen belang worden ontzegd bij de thans voorliggende vordering om reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volgens de verwerende partij werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)". Er mag dus geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 van het EVRM waarvan de schending in casu wordt aangehaald. De aangevoerde schending dient te worden onderzocht.

Waar verweerder stelt dat verzoekster geen schending aannemelijk maakt van artikel 8 van het EVRM, loopt hij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad zodat op basis hiervan niet tot de onontvankelijkheid van de vordering kan worden besloten.

De exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder in zijn nota omdat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van een gebonden bevoegdheid, wordt dan ook verworpen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt niet betwist door de verwerende partij en het staat dan ook vast. Aan de eerste schorsingsvoorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 van het EVRM, van het algemeen rechtsbeginsel “fair balance”, van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG, en van de artikelen 39/79 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Uit het betoog van verzoekster blijkt dat ze tevens de schending opwerpt van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet .

Verzoekster betoogt na een theoretische uiteenzetting als volgt:

“De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster werd betekend.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verweerster beperkt zich door te stellen dat verzoekster geen geldig visum heeft op dit ogenblik en geen vaste verblijfplaats heeft. Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met het gezinsleven van verzoekster dat ze met haar partner C. T. (...) onderhoudt.

Dat de beslissing uitermate gebrekkig is gemotiveerd en bovendien niet klopt.

Verweerster heeft verzoekster niet gevraagd naar gezinssituatie. Alleszins heeft verzoekster medegedeeld dat ze een partner heeft, m.n. de heer C. T. (...).

Verwerende partij heeft helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met de familie- en gezinsleven van verzoekster.

In het kader van van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij een uitgebreid onder te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekster woont samen haar partner C. T. (...).

Indien verzoekster had gevraagd naar haar gezinssituatie, dan had verzoekster verweerster medegedeeld dat zij een gezinsleven heeft met de heer C. T. (...).

Verweerster heeft door haar houding geen toetsing aan artikel 8 EVRM gedaan.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN VOOR VRIJWILLIG VERTREK

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

Artikel 7, alinea 1 :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

Artikel 74/14 :

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Op datum van 26.09.2017 wordt verweerster door de politie aangehouden.

Tot grote verbazing van verzoekster hebben de politiediensten verzoekster aangehouden en meegenomen naar het politiekantoor om haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 septies) af te leveren zonder uitvoeringstermijn. Hierdoor kan zij gedwongen het land worden uitgezet.

Het was de eerste keer dat verzoekster door de overheidsdiensten werd aangehouden.

Normalerweise zou aan verzoekster een bijlage 13 afgeleverd worden om binnen een bepaalde termijn vrijwillig te vertrekken en bijgevolg het grondgebied te verlaten.

In casu werd aan verzoekster geen termijn verleend om het grondgebied vrijwillig te verlaten omdat verzoekster haar komst niet gemeld heeft bij de Belgische autoriteiten, geen poging ondernam om haar verblijf te regulariseren en niet vrijwillig is vertrokken.

Niettegenstaande dat verzoekster geen eerder bevel heeft ontvangen werd haar op datum van 26.09.2017 een bijlage 13 septies afgeleverd.

Verwerende partij heeft hiervoor toepassing gemaakt van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...).

De wetgever geeft de verwerende partij de mogelijkheid om verzoekster een termijn van zeven dagen toe te kennen om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

Er werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat verzoekster haar komst niet gemeld heeft bij de Belgische autoriteiten, geen poging ondernam om haar verblijf te regulariseren en niet vrijwillig is vertrokken. Deze stelling van de verwerende partij houdt geen steek. Er zijn geen tegenindicaties waaruit zou moeten blijken dat verzoekster het land niet vrijwillig zou verlaten.

Met betrekking tot artikel 74/14 §3, 1° het risico tot onderduiken wenst verzoekster op te merken dat verweerster geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op het onderduikrisico. Zij vermeldt dat verzoekster geen gekend of vast verblijfsadres terwijl verzoekster samen met haar partner aan de. Zij heeft geen officieel verblijfsadres maar wel een gekend of een vast verblijfsadres.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Schending van artikel 8 EVRM, schending van het algemeen rechtsbeginsel 'fair balance'

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Verzoekster woont al geruime tijd samen met haar partner, de heer C. T. (...). Zij wonen samen aan (...)straat te 2000 Antwerpen.

De partner van verzoekster heeft de Belgische nationaliteit

Verweerster heeft geen rekening gehouden met artikel 8 EVRM. Zij heeft zelfs geen afweging gemaakt in het kader van artikel 8 EVRM.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het gezinsleven van partijen.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets.

De RVV heeft in haar arrest van 13.1.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,
- de omvang van de banden in de staat,
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) kent geen directe werking toe aan artikel 3 Kinderrechtenverdrag. Dat artikel legt staten op om ervoor te zorgen dat "[b]ij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging [vormen].".

In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.

HOORRECHT

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie legt aan de Lidstaten het recht op behoorlijk bestuur op, meer bepaald de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

In casu wordt aan verzoekster een bevel afgeleverd (bijlage 13 septies). Tevens bepaalt artikel 41 van het Handvest dat het Recht op Behoorlijk Bestuur met name het recht behelst van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft verwerende partij echter geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak, meer nog, verweerder heeft nagelaten om verzoekster te horen, en zodoende een volledig plaatje te krijgen van de specifieke omstandigheden van de zaak die verzoekster had kunnen aanreiken zoals het feit dat ze een partner heeft.

Was de verwerende partij op de hoogte geweest van voornoemde gegevens, dan had zij mogelijks een andere wending genomen, en bijvoorbeeld geen bevel afgeleverd.

Hoe dan ook, aan de hand van het voorgaande blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft gerespecteerd, en de materiële motiveringsplicht en het hoorrecht heeft geschonden.”

3.3.2.2. Verzoekster kan niet dienstig de schending opwerpen van artikel 27 van richtlijn 2004/38/EG (Burgerschapsrichtlijn). Verzoekster toont immers door louter een kopie van de Belgische identiteitskaart van haar vriend te voegen aan haar verzoekschrift niet aan dat ze de hoedanigheid heeft van een familielid van een burger van de Unie. De bestreden beslissing valt voorts niet binnen het toepassingsgebied van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, minstens toont verzoekster dit niet aan en derhalve kan hiervan evenmin dienstig de schending worden opgeworpen. Deze middelonderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

3.3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3.2.4. Verzoekster kan, gelet op het feit dat de bestreden beslissing de feitelijke en juridische overwegingen bevat waarop ze steunt en verzoekster niet uiteenzet welke overwegingen er werkelijk aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing, niet dienstig voorhouden dat “*de werkelijke feitelijke en juridische gegeven die aan de oorsprong liggen van de bestreden beslissing*” ontbreken.

3.3.2.5. Voorts houdt verzoekster voor “*De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken. Verweerder heeft (...) op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.*”, maar ze verduidelijkt niet over welke stukken een motivering ontbreekt. Ze verduidelijkt ook niet welke belangenafweging ze verwacht in de bestreden beslissing en wat de grondslag is van die verwachting.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.3.2.6. Waar verzoekster inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.7. Het betoog van verzoekster dat de bestreden beslissing “*geen correcte redenen [bevat] waarom het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster werd betekend*” en dat de verwerende partij “*haar beslissing niet correct heeft gemotiveerd*” en dat de motivering van de bestreden beslissing “*uitermate gebrekkig is*”, en “*niet klopt*” betreft niet meer dan poneringen die de bestreden beslissing niet aan het wankelen kunnen brengen.

3.3.2.8. Verzoekster voert verder een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Het is in de eerste plaats aan de verzoekende partij om aan te tonen dat ze een gezinsleven leidt dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster toont echter op geen enkele concrete wijze aan dat ze een dergelijk gezinsleven leidt. In het verzoekschrift wordt dit gezinsleven louter geponeerd maar helemaal niet uit de doeken gedaan en bij het verzoekschrift wordt enkel een kopie van de Belgische identiteitskaart van T.C. gevoegd. Dergelijk stuk kan verzoekster niet meer laten zeggen dan wat het zegt, met name dat verzoekster T.C. kent en dat deze een kopie van zijn identiteitskaart heeft verstrekt. Het kan bezwaarlijk aantonen dat verzoekster met T.C. een gezinsleven leidt dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Dit wordt evenmin aangetoond door het simpele betoog in het verzoekschrift dat verzoekster “*al geruime tijd*” samenwoont op een adres in Antwerpen met T.C., dat bovendien niet het adres is waar verzoekster werd aangetroffen door de politie op 26 september

2017. Het administratief dossier bevat ook geen aanwijzingen van een dergelijk gezinsleven via bijv. een aanvraagprocedure op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan geen schending worden weerhouden van artikel 8 van het EVRM en van het beginsel van de "fair balance" dat volgens verzoekster een verplichting is die voortvloeit uit artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.9. Om dezelfde reden dient de Raad te besluiten dat verzoekster geen belang heeft bij de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met artikel 8 van het EVRM en de verwerende partij oplegt om bij het treffen van een verwijderingsmaatregel onder meer rekening te houden met het gezins- en familieleven van een onderdaan van een derde land. Immers kan verzoekster slechts nadeel ondervinden van het feit dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar relatie met T.C. indien daadwerkelijk blijkt dat verzoekster met hem een gezinsleven leidt, wat zoals gezegd, nergens uit blijkt. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

3.3.2.10. Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekster kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet dienstig beroepen op deze bepaling.

3.3.2.11 Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45) en dat van toepassing is op beslissingen die Unierecht ten uitvoer leggen en die belangen van vreemdelingen ongunstig beïnvloeden, quod in casu. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

3.3.2.12. Verzoekster kan gevolgd worden in haar betoog dat de verwerende partij inderdaad niet naar haar gezinsleven gevraagd heeft alvorens de bestreden beslissing te treffen. Het administratief verslag vreemdelingencontrole dat 's morgens opgesteld werd op 26 september 2017 door inspecteur V.J. van de Politie van Antwerpen waarna de bestreden beslissing dezelfde dag door de verwerende partij getroffen werd om 11u35, bevat immers amper informatie en kan bezwaarlijk getuigen van een gehoor van verzoekster. De -pas ter terechtzitting verstrekte- "*vragenlijst*" werd opgesteld op 26 september 2017, 14u10, zijnde nadat de bestreden beslissing getroffen werd. Echter dient de Raad op te merken dat verzoekster niet aantoonbaar dat mocht ze gehoord geweest zijn alvorens de bestreden beslissing getroffen werd, ze informatie zou verstrekt hebben die tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. Immers heeft verzoekster bij haar gehoor door de verwerende partij dat tot de bovenvermelde ingevulde "*vragenlijst*" heeft geleid, niet meer gezegd dan "*Vriend: T.C- (telefoonnummer), Adres: Antwerpen Wilt met mij trouwen*". Zoals reeds diverse malen gezegd werd, blijkt nergens uit dat verzoekster daadwerkelijk een gezinsleven leidt met T.C. Verzoekster slaagt er 10 dagen nadat de bestreden beslissing getroffen werd, nog altijd niet in stukken te voegen bij haar verzoekschrift die hierop wijzen of zelfs nog maar dit gezinsleven uit de doeken te doen in het verzoekschrift. De Raad kan dit niet negeren, ook al kunnen vragen gesteld worden bij de samenstelling van het administratief dossier en bij de werkwijze van de verwerende partij bij het horen van verzoekster.

Om bovenvermelde redenen kan geen schending van het hoorrecht weerhouden worden.

3.3.2.13. Verzoekster betoogt ten slotte dat de bestreden beslissing "*geen enkel motief*" vermeldt dat betrekking heeft op het onderduikrisico. Dit betoog mist echter feitelijke grondslag aangezien in de bestreden beslissing met betrekking tot de toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet kan gelezen worden: "*artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft haar verblijf op het huidige adres niet doorgegeven de stad Antwerpen. Betrokkene heeft tot op heden geen poging ondernomen haar verblijf te regulariseren. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na haarkomst niet gemeld te hebben bij de Belgische autoriteiten en geen poging ondernam haar verblijf te regulariseren, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen*

haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.”

3.3.2.14. Verzoeksters betoog dat ze geen officieel verblijfsadres heeft maar wel een gekend of vast verblijfsadres gaat uit van de premisse dat in de bestreden beslissing zou vermeld staan dat er een risico is op onderduiken omdat ze geen gekend of vast verblijfsadres heeft, maar dergelijks kan niet worden gelezen in de bestreden beslissing en verzoekster gaat niet in concreto in op de motieven die hierboven werden geciteerd. Het volstaat immers niet te poneren dat deze motieven “geen steek houden “ en dat er geen “tegenindicaties [zijn] waaruit zou moeten blijken dat verzoekster het land niet vrijwillig zou verlaten”.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

3.3.2.15. Het enig middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond en derhalve niet ernstig. Aan de tweede schorsingsvoorwaarde is derhalve niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om onderhavige vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. EKKA